

Franciszek

Motu proprio *Sanctuarium in Ecclesia*

1. Sanktuarium ma w Kościele „wielką wartość symboliczną”[1], zaś odbywanie pielgrzymki oznacza prawdziwe wyznanie wiary. Poprzez kontemplację świętych obrazów potwierdza się nadzieja odczuwania bliskości Boga, który otwiera serce na zaufanie bycia usłyszonym i wysłuchanym w sprawie najgłębszych pragnień[2]. Pobożność ludowa, która jest „prawdziwym wyrazem spontanicznej działalności misyjnej Ludu Bożego”[3], znajduje w Sanktuarium uprzywilejowane miejsce, gdzie może wyrazić piękną tradycję modlitwy, pobożności i ufności w miłosierdzie Boże wpisaną w kulturę każdego narodu.

Od pierwszych wieków, pielgrzymowanie dotyczyło przede wszystkim miejsc, gdzie Jezus Chrystus żył, głosił tajemnicę miłości Ojca, a nade wszystko, namacalnego znaku Jego zmartwychwstania: pustego grobu. Później pielgrzymi udawali się do miejsc, gdzie według różnych tradycji, znajdowały się groby Apostołów. Na przestrzeni wieków pielgrzymowanie rozszerzyło się również do tych miejsc, które obecnie stanowią większość, gdzie pobożność ludowa dotykała tajemniczej obecności Matki Bożej, świętych i błogosławionych[4].

2. Sanktuaria pozostają do dziś w każdej części świata znakiem prostej i pokornej wiary ludzi wierzących, którzy znajdują w tych świętych miejscach podstawowy wymiar własnej tożsamości. Tam doświadczają głębokiej bliskości Boga, czułości Dziewicy Maryi i towarzyszenia świętych: jest to doświadczenie prawdziwej duchowości, które nie może być umniejszone, co byłoby niedocenieniem dzieła Ducha Świętego i życia w łasce. Wiele Sanktuariów było postrzeganych, jako ważna część życia osób, rodzin i społeczności, które ukształtowały tożsamość pokoleń i wpływały na historię niektórych narodów.

Duży napływ pielgrzymów, pokorna i prosta modlitwa ludu Bożego wpleciona w celebracje liturgiczne, potwierdzenie otrzymania łask przez wielu wierzących oraz naturalne piękno tych miejsc, pozwalają określić je, jako Sanktuaria, które w różnorodności ich form, stanowią niezastąpioną okazję do ewangelizacji w naszych czasach.

3. Miejsca te, mimo kryzysu wiary, który zauważamy we współczesnym świecie, są nadal postrzegane, jako miejsca święte, do których pielgrzymi udają się, aby znaleźć chwilę odpoczynku, ciszy i kontemplacji, w nierzadko gorączkowym trybie życia. Ukryte pragnienia powodują u wielu osób tęsknotę za Bogiem; i Sanktuaria mogą być prawdziwym schronieniem, aby odnaleźć siebie i odzyskać siłę potrzebną do nawrócenia. W Sanktuarium, wreszcie, wierni mogą otrzymać wsparcie w zwykłym pielgrzymowaniu wiary, które dokonuje się w parafii i we wspólnocie chrześcijańskiej. Wzajemne przenikanie pomiędzy pielgrzymką do Sanktuarium a życiem codziennym jest ważną pomocą w duszpasterstwie, ponieważ może rozpalać ducha ewangelizacji poprzez bardziej przekonujące świadectwo. Pielgrzymowanie w kierunku Sanktuarium, które już jest aktem ewangelizacji, zasługuje, aby być docenione ze względu na wartości duszpasterskie[5].

4. Ze swej natury, Sanktuarium jest miejscem świętym, gdzie głoszenie Słowa Bożego, sprawowanie sakramentów, zwłaszcza Eucharystii i Pojednania, świadectwo miłosierdzia wyrażają wielkie zaangażowanie Kościoła w ewangelizację; i dlatego charakteryzuje się, jako miejsce prawdziwej ewangelizacji, gdzie przejawia się silne działanie miłosierdzia Bożego w życiu osób.

Poprzez duchowość właściwą dla każdego Sanktuarium, pielgrzymi są prowadzeni zgodnie z „pedagogiką ewangelizacji”[6] do bardziej odpowiedzialnego zaangażowania zarówno w formację chrześcijańską, jak i w niezbędne świadectwo miłości, które z niej wypływa. Sanktuarium również przyczynia się znacznie do zaangażowania społeczności chrześcijańskiej w katechezę[7]; przekazując w sposób zrozumiały treści, które wzbogacają życie wiernych, dając im powody do zaangażowania w sprawę wiary (por 1 Tes 1, 3), w bardziej dojrzały i świadomy sposób. W Sanktuarium w końcu, otwiera się na oścież drzwi dla chorych, niepełnosprawnych, a zwłaszcza ubogich, zepchniętych na margines, uchodźców i imigrantów.

5. W świetle powyższych rozważań należy stwierdzić, że Sanktuaria są wezwane, aby odegrać rolę w nowej ewangelizacji współczesnego społeczeństwa i że Kościół jest wezwany do właściwej oceny duszpasterskiej tych odruchów serca, które są wyrażane poprzez pielgrzymki do sanktuariów.

Dlatego, aby wspierać rozwój duszpasterstwa prowadzonego w Sanktuariach, postanowiłem przenieść kompetencje w sprawie Sanktuariów do Papieskiej Rady ds. Krzewienia Nowej Ewangelizacji, zgodnie z art. 97, 1° Konstytucji Apostolskiej *Pastor Bonus*, które były dotychczas przypisane do Kongregacji ds. Duchowieństwa, a także te przewidziane w art. 151 tejże Konstytucji dotyczącej wyjazdów motywowanych pobożnością, bez uszczerbku zadań legalnych władz kościelnych i tych, którzy na mocy specjalnych ustaw, należą do innych organów wobec niektórych sanktuariach.

W związku z tym stwierdzam, że w przyszłości zadaniem Papieskiej Rady ds. Krzewienia Nowej Ewangelizacji będzie:

- a) ustanowienie międzynarodowych Sanktuariów i zatwierdzanie ich statutów, zgodnie z kan. 1232-1233 KPK;
- b) badanie i wdrażanie działań promujących rolę ewangelizacyjną sanktuariów i podtrzymywanie w nich pobożności ludowej;
- c) promowanie duszpasterstwa Sanktuariów, jako centrów nowej ewangelizacji;
- d) wspieranie krajowych i międzynarodowych spotkań w celu promowania wspólnej duszpasterskiej odnowy duszpasterstwa pobożności ludowej i pielgrzymowania do miejsc kultu;
- e) promowanie formacji odpowiedzialnych za Sanktuaria i miejsca pobożności ludowej;
- f) nadzór nad ofertą dla pielgrzymów, spójnego i trwałego towarzyszenia duchowego, które pozwala na większe owoce duchowe;
- g) podnoszenie poziomu kulturalnego i artystycznego sanktuariów według *via pulchritudinis*, jako szczególnego sposobu działalności ewangelizacyjnej Kościoła.

Zarządzam, aby to co zostało postanowione w tym Liście Apostolskim w formie „*motu proprio*”, było w mocy, niezależnie od jakichkolwiek przeciwnych rozporządzeń, nawet godnych szczególnego uwzględnienia, i by zostało opublikowane w *L'Osservatore Romano*, a następnie weszło w życie w ciągu 15 dni, i opublikowane w *Acta Apostolicae Sedis*.

Watykan w dniu 11 lutego 2017 roku, we Wspomnienie Matki Bożej z Lourdes, IV roku mego pontyfikatu.

Tłumaczenie: ks. Łukasz Wiśniewski MIC

[1] Kongregacja ds. Kultu Bożego i Dyscypliny Sakramentów, *Dyrektorium o pobożności ludowej i liturgii. Zasady i wytyczne*, 17 grudnia 2001, n. 263.

[2] Por. V Konferencja Ogólna Episkopatu Ameryki Łacińskiej i Karaibów, *Dokument z Aparecidy*, 29 czerwca 2007, n. 259.

[3] Franciszek, Adhortacja Apostolska *Evangelii gaudium*, 24 listopada 2013, n. 122.

[4] Papieska Rada ds. Duszpasterstwa Migrantów i Podróżnych, *Pielgrzymka w Wielkim Jubileuszu roku 2000*, 25 kwietnia 1998, nn. 12-17.

[5] Franciszek, *Evangelii gaudium*, nn. 124 i 126.

[6] Paweł VI, Adhortacja Apostolska *Evangelii Nuntiandi*, 8 grudnia 1975, n. 48.

[7] Por. Papieska Rada ds. Duszpasterstwa Migrantów i Podróżnych, *Sanktuarium, pamięć, obecność i prorocstwo Boga Żywego*, 8 maja 1999, n. 10.

Copyright © Libreria Editrice Vaticana

<https://www.zyciezakonne.pl/dokumenty/kosciol/franciszek/franciszek-listy-oredzia-przeslania/2017-02-11-watykan-list-w-formie-motu-proprio-sanctuarium-in-ecclesia-83284/>